

съ помощта на двама луди студенти, — съ Уриха и съ гражданинътъ Фрицлара, — са заклѣха да убиятъ тая нощъ ваше височество и да изгоратъ Нюренбергъ.

ОТТОКАРЪ.

Азъ сжмъ твърде признателенъ, че именно вие ма предизвѣстихте за това дѣло. Вие сте добаръ слуга.

РАНУКИ.

Не, азъ сжмъ голѣмъ престѣпникъ.

ОТТОКАРЪ.

Възможно ли е това? Кого да вѣрва човѣкъ отъ сега нататакъ? Ако откровеността, която са види въ това войнишко лице, е лажъ и ако честните черти на тая мускулиста рѣка не сж нищо друго, освѣнъ измама, то азъ ви говора, Рануки, че сичкото искусство на наблюдението е суетно и че моята лѣва рѣка не трѣба да вѣрва на дѣсната.

РАНУКИ.

Господарю, азъ бѣхъ единъ отъ началниците на сжзаклѣтието.

ОТТОКАРЪ.

Не, не, кѣдна ви са въ името на свѣтниятъ кръстъ, че вие ма лажете! Вие са шегувате съ моето легковѣрие! Да, ако е това така, то мене не остава нищо друго, освѣнъ да закрия лицето си съ полата на дрѣхата си, както направи Цезаръ, и да кажа: «И ти, Бруте?»

РАНУКИ.

Господарю, азъ имамъ единъ твърде важенъ недостатокъ . . . Азъ обичамъ опасностите.